

Näin siinä vain kävi

Julkaistu 19.8.2019

Peliriippuvuus. Minullako? En olisi uskonut muutama vuosi sitten, että näinkin voi käydä.

Tässä ollaan. Pelivelkaa 75 tuhatta euroa, luottotiedot menneet, ei säästöjä, ulosottoprosessikin nähty. 25 vuotiaana. Miten tässä näin kävi.

Pelaamisen aloitin jo noin kymmenen vuotta sitten, kun vielä veikkauksen peleillä oli ikäraja 15 vuotta. Silloin pelaaminen oli tietysti vain satunnaista ja harmitonta hupia ja jännitystä. Tämä hupi ja jännitys vaihtui joitakin vuosia sitten harmittomasta ei niin harmittomaan, kun pelaaminen siirtyi nettisivustoille.

Sama kaava toistui, kuin niin monella muullakin peliriippuvaisella: Pari isompaa voittoa.. Pari voitokasta kuukautta ja tunnet olevasi voittamaton ja pitäväsi maailmaa talutushihnassa.

Lienee sanomattakin selvää, että tämä suunta kääntyi. Se ei kääntynyt nopeasti ja lyönyt päin näköä. Vaan hitaasti ja salakavalasti, niin että meni vuosia ennen kuin asian itse näki ja ymmärsi. Vuosia liian myöhään. Toisaalta parempi myöhään, kuin ei milloinkaan.

Pikakelaus vedonlyöntisivustojen, pokerisivustojen, nettikasinoiden ja blackjack pöytien kautta hetkeen, jolloin ymmärsin ja myönsin itselläni olevan ongelma ja riippuvuus.

Se hetki kun huomaat olevasi velkaa kymmeniä tuhansia parille kymmenelle eri lainantarjoajalle ja perintätoimistojen kirjeitä tippuu postiluukusta noin viisi päivässä ja eri velkojat soittavat puhelimeesi noin 10 kertaa päivässä ja ajattelet että en tule koskaan selviämään tästä ja koko loppuelämäsi suunta on päätetty. Se on synkkä ja masentava kuoppa, jollaiseen ei toivo kenenkään joutuvan. Itsetuhoisia ajatuksia ei itselläni ollut, mutta ehkä nykyään ymmärtää niitä jotka kamppailee näiden ajatusten kanssa. Jos ennen ei kyennyt käsittämään ihmisiä, jotka ajautuu siihen pisteeseen, ettei näe muuta keinoa pois pääsyyn tästä kuopasta, niin nykyään tiedän, että se jatkuva paine voi joskus todella tuntua ylitsepääsemättömän suurelta.

Itseäni auttoi tämän paineen alla urheileminen ja lähinnä kuntosaliharjoittelu, joka sai ajatuksia toisaalle edes hetkeksi. Sitä sitten tehtiinkin parhaimmillaan (pahimmillaan) kaksi kertaa päivässä.

Toinen tapa mikä auttoi synkimmistä hetkistä yli, on hieman vaikea selittää. Ehkä parhaimman kuvan antaa, jos sanon että pakotin itseni kohtaamaan ongelmani ja olemaan aggressiivinen ja päättäväinen sen ratkaisemiseksi, vaikka ei olisi ollut tietoaakaan kuinka se voisi olla ratkaistavissa. Minä olen se joka määrää. Minä käänän sen paineen takaisin. Minä katson niitä ongelmia suoraan silmiin sen enempää vaikeroimatta.

Niin.. Ehkä kuulostaa kliseiseltä, mutta se auttaa kun olet sohvan nurkassa valmiina purskahtamaan itkuun ja olet kahden ajatuksen päässä köyden jatkosta ja pakotat itsesi nauramaan omille vaikeuksillesi päin naamaa ja sanot itsellesi hiljaa mielessäsi: "V***u, katotaan kuka tästä vielä nousee." Sen jälkeen olotila oli jokseenkin toiveikas ja vahva.

Nämä asiat auttoi paljon, mutta ehkä vielä enemmän olisi auttanut asiasta kertominen jollekin muulle läheiselle ihmiselle. Ajoissa. Todennäköisesti isommalta harmilta olisi voinut välttyä ja se olisi ollut myös reilua näitä muita ihmisiä kohtaan, eikä silloisen tyttöystävän, vanhempien ja kaikkien muiden olisi tarvinnut miettiä ja ihmetellä "mikähän tuolla on. Ei taida kaikki olla ihan hyvin.."

Niinpä niin. Tyttöystävän kanssa meni myös välit. Siinä oli muitakin tekijöitä, mutta varmasti paljon vaikutti asiaan omat ongelmat ja se heijastui parisuhteeseen. Jopa aika usein mietin että lähtisi tuo nyt kävelemään, koska jossain vaiheessa minun ongelmani alkaa väkisin vähintään välillisesti vaikuttamaan hänen elämänsä ja tuottaa hänelle murheita ja vaikeuksia. Omalla kohdalla kyseessä ei ollut mikään vuosikymmenten avioliitto, mutta yhtäkaikki pahaltahan se tuntui.

Lyhyesti jos pitäisi jotain muuta ihmistä neuvoa samaisten ongelmien kanssa, niin sanoisin että ole aktiivinen, älä syytä itseäsi, älä sääli itseäsi ja puhu asiasta jollekin. Tuo asiasta kertominen on ehdottomasti vaikeinta. Häpeän tunne tuntuu vain liian suurelta. Minä mukamas fiksu tyyppi olen ajanut itseni tällaiseen tilanteeseen. Aikuinen työssäkäyvä ihminen. Tässä vaiheessa elämää pitäisi normaalisti ajatella asunnon ostamista, auton vaihtamista mallia uudempaan ja

perheen perustamista. Mutta kun ei. Olen hankkinut itselleni niinkin sääliittävän ongelman, kuin uhkapeliriippuvuus.. Noin ainakin itse ajattelin, eikä tullut kuulonkaan että olisin asiasta kellekään kertonut. Kunnes sitten asia tuli ilmi ja oli pakko kertoa. Omat lähimmäiseni ottivat asian kuitenkin ymmärtäväisesti eivätkä osoitelleet sormella ja kertoneet kuinka olisi pitänyt tehdä. Tehty mikä tehty. Heiltä sain myös apua järjestelemään raha-asioitani ja nykyään se puoli elämässäni on järjestyksessä. Velkaa on edelleen, mutta sentään sitä ei tule enää lisää.

Asiasta kertominen on huomattavasti helpompaa siinä vaiheessa kun olet pelannut kahden viikon tai kuukauden palkan, kuin siinä vaiheessa kun olet pelannut vuoden tai viiden tai kymmenen vuoden palkan ja asunnon, kesämökin ja auton.

Miksi minä? Tätä kysymystä on tullut pyöriteltä mielessä satoja kertoja. Miten minä onnistuin ajamaan itseni tähän? Omasta mielestäni loogisesti ja rationaalisesti ajatteleva ihminen, jolla ei pitäisi olla mitään ongelmia elämässä. Ehkä juuri siksi peliriippuvuus on niin masentava riippuvuus. Ei ole mitään ulkoista tekijää mitä voisi "syyttää". Teet päätökset tietoisessa tilassa. Olet täysin tietoinen mitä teet ja mitä se aiheuttaa, mutta silti jatkat.

Ehkä minulla on jokin geeni, joka altistaa riippuvuuksille?

Ehkä minulla on riittämättömyyden tunne ja haluan kokoajan isompaa ja enemmän ja nopeammin?

Ehkä se johtuu siitä, että olen nuorin lapsi ja pienenä totuin siihen ettei kukaan ottanut sinua oikein tosissaan ja sen takia vielä tässäkin vaiheessa yrität todistella itsellesi ja tavoitella jotain suurta ja ihmeellistä?

Ehkä olen vain koukussa hyvänolon tunteeseen minkä pelaamisesta saa?

Todennäköisesti ripaus näitä kaikkia ja siinä syy siihen kysymykseen.

Raha-asiat sain jotakuinkin järjestykseen. asiat näyttivät kääntyvän hyvin ja yleinen olotila parani. Puoli vuotta elämässä kaikki meni hyvin. Kunnes retkahdus... En edes yritä keksiä syytä miksi retkahdin pelaamaan. Niin vain kävi. Enempää asiaa ajattelematta. Vaikka puoli vuotta sitten olin sataprosenttisen varma etten enää koskaan. Se sattui ja pahasti. Se sattui oikeastaan enemmän kuin mitkään aikaisemmat pelaamiset ja häviöt. Miten on edes mahdollista että olin näin idiootti! Toisaalta hyvä että se kolahti kovaa, sillä nyt se oli selvempää lopettaa ennen kuin enempää vahinkoa kerkesi sattua. Kai lähes jokainen, joka kamppailee jonkin riippuvuuden kanssa retkahtaa sen kerran. Sovitaan että tämä oli se kerta. Toista ei tule.

Tällä hetkellä asiat ovat hyvin ja suunta on ylöspäin. Ainakin olen vahvempi versio itsestäni tämän kaiken jälkeen ja tiedän ettei tässä elämässä ole mitään mistä en pääsisi yli.

Jos luit tämän ja kärsit samoista ongelmista, niin ehkä voit samaistua joihinkin asioihin ja ehkä saat joitain ajatuksia heräämään itsessäsi. Jos taas olet näistä ongelmista kärsivän läheinen, niin ehkä osaat ymmärtää hieman paremmin. Vinkkinä vielä semmoinen että itselleni ainakin pahinta tilanteessa olisi, jos minua alettaisiin asian takia säälimään ja varottaisiin mitä minulle uskaltaa sanoa, ettei hän nyt vaan masennu ja synkisty enää uudestaan. Toki ymmärrystä ja asiallisuutta pitää olla, mutta liiallinen voivottelu ja sääliminen ei auta ketään.

Nimimerkki:

nimi_merkki

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/pelaaminen/nain-siina-vain-kavi>